ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 21ης Οκτωβρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Έχει αποδειχθεί ότι δεν υφίσταται ακόμη στην Ιταλία η νομική κατάσταση που θα έπρεπε να υπάρχει μετά τη διαπίστωση που έγινε με την απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1984 στην υπόθεση 166/82 [1] (δηλαδή ότι τα άρθρα 10 και 11 του νόμου 306, της 8ης Ιουλίου 1975, δεν συμβιβάζονται με τον κανονισμό 804/68 [2], περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων).

2. Η καθής πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι η επίμαχη ρύθμιση σταμάτησε να εφαρμόζεται — εν πάση περιπτώσει από της δημοσιεύσεως της αποφάσεως της 7ης Φεβρουαρίου 1984 — και ότι η κυβέρνηση κατέθεσε, στις 8 Οκτωβρίου 1987, στη νέα ιταλική Βουλή που εξελέγη τον Ιούλιο του 1987, σχέδιο νόμου περί καταργήσεως των επίμαχων διατάξεων.

3. Αυτό σημαίνει ότι όλα τα μέτρα — κατά την έννοια του άρθρου 171 της Συνθήκης ΕΟΚ — τα οποία συνεπάγεται η εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως δεν έχουν ακόμα ληφθεί.

4. Πράγματι, δεν αρκεί σχετικά η παύση της προσαπτόμενης συμπεριφοράς και η *έναρξη* μιας διαδικασίας για την τροποποίηση του εν λόγω νόμου, αλλά είναι αναγκαίο — όπως φαίνεται και από την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 131/84 [3] — αυτή η διαδικασία να έχει περατωθεί. Σημασία έχει επίσης, κατά την προαναφερθείσα απόφαση, η λήψη των σχετικών μέτρων (δηλαδή η αποτελεσματική μεταβολή της νομικής καταστάσεως) να πραγματοποιηθεί το συντομότερο δυνατό. Όμως, εν προκειμένω, η προθεσμία αυτή, υπολογιζόμενη από τη δημοσίευση της αποφάσεως της 7ης Φεβρουαρίου 1984, έχει παρέλθει προ πολλού.

5. Καθόσον η ιταλική κυβέρνηση επικαλέστηκε προβλήματα και δυσχέρειες της ιταλικής νομοθετικής διαδικασίας, αρκεί να γίνει παραπομπή στη διατύπωση που χρησιμοποιείται κατά πάγια νομολογία και η οποία αφορά ακριβώς και αυτές τις πραγματικές καταστάσεις (δηλαδή ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης του για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο). Εξάλλου, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά την απόφαση που εκδόθηκε στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 314 έως 316/81 και 83/82 [4], όλες οι αρχές ενός κράτους μέλους υποχρεούνται να εξασφαλίσουν την εκτέλεση των αποφάσεων του Δικαστηρίου. Συνεπώς, αν το ασυμβίβαστο ορισμένων νομοθετικών διατάξεων προς το κοινοτικό δίκαιο έχει αναγνωριστεί, η οικεία νομοθετική εξουσία έχει την υποχρέωση να τροποποιήσει τις εν λόγω διατάξεις.

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

1 — Απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1984 στην υπόθεση 166/82, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1984, σ. 459.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82.

3 — Βλέπε απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1985 στην υπόθεση 131/84, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1985, σ. 3531.

4 — Βλέπε απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1982 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 314 έως 316/81 και 83/82, Procureur de la République et Comité national de défense contre l'alcoolisme κατά Alex Waterkeyn και λοιπών, Συλλογή 1982, σ. 4337.

6. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή της Επιτροπής και να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη συμμορφούμενη προς την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση 166/82 σχετικά με τη διαμόρφωση της τιμής πωλήσεως του γάλακτος κατά την παραγωγή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.